

kuci na peněžité pohledávky. Tak skutečně návrh zněl a podle tohoto exekučního návrhu a údajů v něm obsažených byla exekuce povolena. Předpisy §§ 303 a násl. exekučního řádu nebrání, by pohledávky ze vkladů u peněžních ústavů (jež mohou býti také pohledávkami jen z běžných účtů) nebyly přikázány k vybrání, nejde-li o pohledávky ze vkladních knížek (§ 296 a 305 ex. ř.). Názor rekursního soudu, že prý soud první stolice měl zamítnouti návrh na přikázání pohledávek k vybrání, není správný, pročež bylo dovolacímu rekursu vyhověno a uznáno, jak se stalo.

Čís. 12054.

Obytné domy, jež postavil zednický mistr na prodej a jež zatím pronajal, neslouží provozu jeho podniku (§ 265 zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n.).

Nemovitost, sloužící jinak převážně k provozu kamenolomu a šterkoviště, neslouží ani výlučně ani převážně cementářskému podniku dlužníkovu tím, že z ní bere písek k výrobě cementového zboží.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1932, R II 379/32.)

Dlužník byl zednickým mistrem, měl kamenolom a šterkovník a vyráběl cementové zboží. Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodané domy dlužníka a za jeho kamenolom, nepřikázal soud první stolice Úrazové pojišťovně dělnické dlužné příspěvky v přednostním pořadí. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Vymáhající strana (Úrazová pojišťovna dělnická) žádala, by její pohledávka na příspěvcích 15.792 Kč byla jí přikázána v přednostním pořadí a nárok ten odůvodnila tím, že nemovitosti vl. čís. 1242, 1243 a 1197 sloužily převážně podle dražebního ediktu a odhadního protokolu jakož i podle vyšetření účelu podniku podrobeného pojištění. Napadené usnesení nepřiznalo vymáhající straně nic s odůvodněním, že pohledávka vážně simultanně na všech třech nemovitostech, že se nemůže vztahovati na oba obytné domy, nejvýše částečně na kamenolom, z největší části na výrobu cementového zboží a na stavební živnost dlužníkovu, nebylo ale zevrubně uvedeno, kolik na vydražené nemovitosti připadá, z výkazu nedoplatků jde na jevo, že se částky vztahují na všechny podniky dlužníkovy a rozdělení na jednotlivé části nebylo provedeno. Ve stížnosti uvádí vymáhající strana, že ve smyslu judikátu čís. 150 býv. nejvyššího soudu ve Vídni a § 265 zákona ze dne 15. června 1927 čís. 76 Sb. z. a n. bylo jí účtován peníz 15.792 Kč přikázati, ježto za výdělečný podnik jest považovati všechna odvětví provozovaná dlužníkem a jest je bráti jako celek, jako jeden výdělečný podnik. Nemovitost vl. čís. 1197 je označena v pozemkové knize jako kamenolom a skladiště, z vyšetření pak jde na jevo, že vložka čís. 1242 a 1243 jsou obytné domky, které dlužník vystavěl na prodej a takové obytné domy jest prý považovati za nemovitosti sloužící převážně podniku. Leč stížností nelze přiznati oprávnění. Zadržným příspěvkům Úrazové dělnické pojišťovny přísluší přednostní zástavní právo přede všemi soukromými zá-

stavními právy na nemovitostech patřících povinnému, ale jen za podmínek a omezení, za kterých jest stanoveno pro výdělkovou daň přednostní právo na nemovitostech povinného. Podle § 265 zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n. o přímých daních požívají přednostního pořadí přede všemi knihovními pohledávkami výdělkové daně na nemovitostech, sloužících výlučně nebo převážně ku provozování výdělečného podniku dani podrobeného, patřícího majiteli těchto nemovitostí. Aby tedy bylo lze nedoplatkům Úrazové pojišťovny přiznati výsadní pořadí, muselo by předloženými doklady býti prokázáno nebo z pozemkové knihy, po případě ze zájemních nebo z jiných exekučních spisů býti zjevno (§ 210 ex. ř.), že jest u těchto pohledávek splněn i předpoklad nutný pro přiznání přednostního pořadí, že prodané nemovitosti výlučně nebo převážně slouží ku provozování výdělečného podniku, který byl podroben úrazovému pojištění. Z pozemkové knihy okolnost ta zřejmou není. V dražebním ediktu a v odhadním protokolu je vložka čís. 1242 a 1243 označena jako dvojitý obytný dům se zahradou a jen u vložky čís. 1197 je poznačeno, že jde o kamenolom a skladiště. Dle vyšetření četnictva nemovitosti vl. čís. 1242 a 1243 jsou obytné domky, které nikdy nesloužily žádným způsobem účelu podniku dlužníka, nemovitost vl. čís. 1197 je kamenolom se šterkovníkem, který sloužil povinnému k výrobě stavebního kamene, šterku, jakož i písku k výrobě cementových výrobků. Byly-li oba domy dlužníkem vystaveny na prodej, jest je považovati za uložení dlužníkovy kapitálu a tudíž nikoliv za objekty, sloužící ku provozování živnosti samé, pokud stěžovatelka neprokázala opak.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu Úrazové pojišťovny dělnické potud, že jí přikázal v přednostním pořadí dlužné příspěvky z kamenolomu; jinak dovolacímu rekursu nevyhověl.

Důvody:

Podle § 265 zákona čís. 76/1927, který obdobně platí o dlužných příspěvcích úrazových (jud. 150 uveřejněný v Gl. U. n. ř. 1197, sb. n. s. čís. 4226, 7923), přísluší úrazovému pojistnému přednostní právo zástavní na nemovitostech, jež výlučně nebo převážně slouží provozování výdělečného podniku dlužníkovy, úrazovému pojištění podrobenému. Prodané domy vl. čís. 1242 a 1243 jsou domy obytné, jsou pronajaty a podle úředního sdělení nesloužily a neslouží žádnému živnostenskému podniku dlužníka. Neslouží ani dlužníkově živnosti jako zednického mistra, ani jeho kamenolomu a šterkovníku, aniž výrobě cementového zboží. Právem tudíž bylo nedoplatkům pojistného, účtovaným z uvedených podniků dlužníkových, přednostní uspokojení z domů vl. čís. 1242 a 1243 při rozvrhu nejvyššího podání odepřeno. Nelze přisvědčiti dovolací rekurentce, jež poukazujíc na okolnost v úředním sdělení potvrzenou, že dlužník postavil řečené domy za účelem jejich prodeje, dovazuje, že domy sloužily podniku dlužníka, najmě jeho živnosti zednického mistra a že proto účtovaným nedoplatkům na příspěvcích, pokud se týče alespoň dlužným příspěvkům na zednickou živnost připadajícím přednostní uspokojení z dražebních výtěžků za domy přísluší.

I když domy byly k onomu účelu postaveny, ježto se v nich žádný z dlužníkových podniků neprovozuje, neslouží provozu dlužníkových podniků a činí si dovolací rekurentka nárok na přednostní pořadí u domů (§ 265 zák. čís. 76/1927) neprávem. Co se týče nemovitosti vl. čís. 1197, sloužila tato nemovitost podle odhadního protokolu a podle úředního sdělení dlužníkovi k dobývání kamene jako kamenolom a jako šterkoviště k dobývání šterku. Mimo to bral odtud dlužník písek na výrobu cementového zboží. Řečená nemovitost sloužila, ne-li výlučně, tedy převážně k provozování kamenolomu a šterkovníku. Pouhé brání písku vedle kamenolomu a šterkoviště netvořilo však ještě z řečené nemovitosti nemovitost výlučně nebo převážně sloužící cementářskému podniku dlužníkovi. Ručí tedy (§ 265 zákona čís. 76/1917) nemovitost vl. čís. 1197 v přednostním pořadí za úrazové pojistné připadající na kamenolom a šterkoviště, nikoli za pojistné připadající na výrobu cementového zboží. Bylo tudíž, pokud se týče jest přiznati přednostní pořadí z výtežku docíleného za nemovitost vl. čís. 1197 nedoplatkům úrazového pojistného z kamenolomu a šterkoviště, a to vzhledem ke knihovnímu zajištění, po dobu tří let.

Čís. 12055.

Dvorní dekret ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s. se vztahuje i na pohledávky za podniky provozovanými erárem, jež jsou podniky obchodními, najmě na náhradní nároky proti eráru pro železniční úraz.

Ustanovení dvorního dekretu ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s. platí dosud a nepozbyla účinnosti ani novým doslovem § 295 ex. ř. (čl. VIII nařízení ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák.).

Exekuce zabavením a příkázáním k vybrání dlužníkovy pohledávky za československým státem (erárem) jako poddlužníkem jest přípustná jen, je-li pohledávka za státem již likvidní a k výplatě poukázána. Na vymáhajícím věřiteli jest, by tyto okolnosti uvedl podle § 54 čís. 3 ex. ř. již v exekučním návrhu.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1932, R II 432/32.)

K vydobytí peněžité pohledávky navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce zabavením a příkázáním k vybrání pohledávky příslušející dlužníku proti československému státu z důvodu náhrady škody ze železničního úrazu ve výši plus minus 4.000 Kč. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud k rekursu poddlužníka exekuční návrh zamítl. Důvody: V návrhu na povolení exekuce má podle § 54 ex. ř. býti udáno vše, co podle povahy případu jest důležité pro nařízení, jež soud povolující nebo soud exekuční má vydati pro vedení exekuce, a tudíž, vede-li se exekuce na pohledávky za erárem, má býti udáno, že jde o pohledávku likvidní a u určité veřejné pokladny již poukázanou, neboť podle dvorského dekretu ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s. soudní zabavení jiných než takto specifikovaných pohledávek není přípustné. To vymáhající věřitel neučinil a proto exekuce zabavením této pohledávky byla povolena neprávem, takže bylo vyhověti stížnosti, kterou erár podal podle § 295 (2) ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.